

Sunu Gaal (El nostre cayuco)

Direcció i guió: Josep París **País:** Espanya **Durada:** 71 min **Any:** 2025 **Gènere:** Documental **Interpretació:** Documental **Música:** Josh Doughty **Fotografia:** Alex García **Distribuidora:** Moon Entertainment **Estrena a Espanya:** 19/09/2025
No recomanada per a menors de 12 anys
Versió original en francès, wòlof i català, amb subtítols en català

SINOPSI

Per què són tants els africans que somien anar-se'n a Europa? Són conscients dels perills i del racisme? **Sunu Gaal (El nostre cayuco)** segueix joves del Senegal que es debaten entre quedar-se en un país marcat pel neocolonialisme que espolia els seus recursos, o arriscar-se a fer un viatge a Europa ple d'obstacles. (DocsBarcelona)

CRÍTICA

Desig de futur: la migració vista des del sud

Sunu Gaal (El nostre cayuco), dirigit pel periodista de Josep T. París, es va estrenar al Festival de Cine de Málaga abans de passar pel DocsBarcelona. El projecte, rodat durant més de tres anys al Senegal, sorgeix d'un procés col·laboratiu amb la comunitat local. El director explica que no volia partir d'una idea preconcebuda ni imposar un guió des d'Europa, sinó que van passar dos anys conversant, fent trobades i escoltant molt abans d'encendre la càmera. Aquesta aproximació li ha permès construir un relat coral on el fil conductor recau en la pròpia veu dels protagonistes que s'interpel·len entre ells, discuteixen i generen un diàleg viu i apassionant sobre el desig de migrar i les condicions que ho impulsen.

El documental se centra en una generació de joves senegalesos que veuen Europa com una via d'escapament però que es troben atrapats entre la precarietat i un sistema global desigual. Entre els protagonistes hi ha la Marietu, una jove de 18 anys disposada a arriscar-ho tot per creuar el mar; l'Àrfa, de només 14 anys, que ha deixat l'escola per treballar com a pescador en un caiuc en un mar cada cop més buit a causa de la sobreexplotació pesquera europea; i l'Aliou, que aposta en línia per aconseguir diners per viatjar. Tots són conscients dels perills i del racisme que poden trobar a Europa i contrasten les seves opinions amb els testimonis d'altres generacions com el professor o el pescador que ja han passat abans per aquesta situació.

Amb una mirada molt propera, íntima i compromesa, el documental denuncia les causes estructurals de la migració i reivindica l'obertura de vies segures. París assenyala que mentre nosaltres podem anar allà, ells no poden venir aquí sense jugar-se la vida o acabar en un centre d'internament. A més, posa l'accent en el paper de les dones i les conseqüències del neocolonialisme que espolia els recursos africans, tot donant veu a una joventut que lluita per decidir el seu propi futur.

Àlex Gil – acciocinema.cat